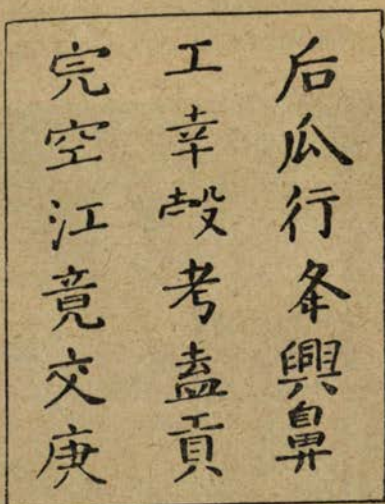

най-напредъ лѣвата обувка, и съ лѣвата ржка постѣга къмъ чашката съ оризено вино; затова думата „лѣвичаръ“ тамъ означава „пияница“. При тържествени го-щавки японцитѣ произнасятъ речи преди яденето, а не следъ него, както е у насъ.

Японцитѣ четатъ и пишатъ не по водоравни, а по отвесни редове и то отдѣсно налѣво. Тѣ започватъ да четатъ книгитѣ оттамъ, гдето ние пишемъ „край“, и ги свършватъ тамъ, гдето у насъ стои заглавието. Ние започваме писмото съ дата и обръщение; и едното и другото въ япон-скитѣ писма стоятъ на края. Въ Япония не чер-ниятъ, а бѣлиятъ цвѣтъ означава печаль (трауръ). Това, което за насъ е при-лично, за японца е често неприлично, и обратно. У тѣхъ напр., не е срамно да се кже човѣкъ на улицата, предъ дома си; не е срамно да се прозѣва високо. Гоститѣ тамъ не се стѣсняватъ да прибе-

Японско писмо.

ратъ и си занесатъ у дома остатъка отъ яденето, което имъ е било поднесено при гостуване. Най-сетне, у тѣхъ не е срамно да се впрегне човѣкъ, вмѣсто конь, и да мѣкне двуколка съ хора, седнали въ нея. Но твърде неприлично е да се усекнете въ кърпа и после да я поставите въ джеба си. Вмѣсто съ кърпи за носъ, японцитѣ си служатъ съ тънки хартийки, които се хвърлятъ веднага, следъ като бждатъ употребени.

Много отъ японскитѣ развлѣчения сжщо така сж съвсемъ различни отъ нашитѣ. Японецътъ отива въ